

субект опитва да се задържи на предела между соларния и лунарния свят и затова свидетелстват бляновете му за светлина и слънце и опитът дори да се идентифицира със слънцето ("Да славим пролетта"). Компютърната обработка на символните полета в Яворовата символика регистрират многократно високата честота на конотациите: мрак, тъмнина, нощ (виж Д. Добрев)³. Монолитният символичен корпус на мрака с безбройните фантазни фигури на демонизма се полагат като основен фон, на който съществува лирическият субект ("Угасна слънце"). Непрогледната тъма и кошмарът отслабват и демобилизират силите на личността, обезсмислят съпротивата ѝ и нейната активност. Самотата и изолацията се оказват непреодолима съдба и обреченост.

Модусът да си чужденец екзистира в липсата на роднина, роднини, общество, дом и лирически Аз ("Родина", "Наяве и насън", "Домашна кика") и отчуждението се универсализира като безотечественост. В амбивалентната динамика на явления, функции и феномени притежавания материален свят е загубен завинаги: патриотът изживява драмата си на неволник, влачещ оковите на родината, а нейната природа е "пръст, еднакво мъртва в зной, под дъжд и гръм". Родината може да бъде открита само в иманентно идеалния свят на субекта, идентифицирана с родното слово и следователно драматично изживяна като него, само за себе си:

И ти си в мене - ти, родино моя!

И аз те имам: радостта е скръб...

Че под неволно бреме видя гръб.

И аз те имам - за да бъда сам в безброя.

("Родина")

Това е цената на пълното освобождение на духа, която индивидът заплаща. Завръщането в родния край е попадане в чужд свят, където някогашният "рай" е заместен с "пепелище" и лирическият субект броди в него "сам, унил", "всякому немил" ("Домашна китка"). Тотализирането на безотечествеността достига ново семантично равнище в стихотворението "Наяве и насън", в което лирическата ситуация е не освобождаването от